

Fins a quin punt hi ha, des de les trinxeres enfrontades, una aplicació, al producte polític, d'una estratègia d'obsolescència **programada** per a posar fi a dècades de drets adquirits, com ara els derivats de la **immersió** lingüística o de la lliure recepció de **TV3 al País Valencià**? I fins a quin punt se'ns pot fer agre, pura propensió a l'immobilisme, un consum convencional, **tradicional**, i no veritablement trencador, regurgitant, eficaç, d'aquests *remakes* de reivindicacions identitàries del tot legítimes? Fins a quin punt necessitem anar més enllà d'un bell cant "Al vent 2.0"?

Fins a quin punt les **revoltes** nordafricanes, digerides pels mitjans de comunicació europeus, no són més que un espill còncav on es mira la deprimida i depressora classe mitjana i baixa europea que no té el valor, ni la generositat, ni la vergonya de dir *prou*? Fins a quin punt, ahora, aquestes revoltes, per a Europa, no són més que un discurs mediàtic per mantenir controlada, dins d'uns marges, la dissidència? I fins a quin punt això és veritablement dissidència?

Per a quan el Gran Rebuig?